

EMLÉKEZÉS PAÁL ZOLTÁNRA ÉS AZ ARVISURÁKRA

Szili István, 70 éves kertészmérnök vagyok. Zoli bácsival több, mint 40 évvel ezelőtt, 1971-ben ismerkedtünk meg, és kapcsolatunk vele haláláig, 1982-ig tartott. Azért beszélek többes számban, mert Balogh Gézával, Farkas Rudolffal együtt szoktunk találkozni Zoli bácsival, Rudi lakásán a Hungária körút 165/A-ban. Ilyenkor többen is összejöttünk itt. A 11 év alatt így hármásban többször meglátogattuk a Paál családot Ózdon is. Zoli bácsi évente kétszer-háromszor jött fel Budapestre, Farkas Rudolfnál aludt, de előfordult, hogy Budakeszin Baloghéknál. A budakeszi kultúrházban, ahol akkor Géza volt az igazgató, talán kétszer tartott előadást.

Küldte a gépelt arvisurákat, melyeket lefénymásoltam három-négy példányban, így Harkai István is kapott egyet. Vele külön „arvisuráztam”, segitettem neki két kisebb példányszámú könyv „megjelentetésében”. A második, a fekete keménykötésű példány (1977) volt a nagyobb. Mint tudjuk, az áttörés 1998-ban volt Bolyky János és társai, ill. a Püski Kiadó jóvoltából.

Sokat leveleztem Zoli bácsival, van kb. 80 levelem tőle, de birtokomban van (most már, sajnos) kb. 40-40 levél Gézától, Ruditól, amit nekik írt. Harkai István levelezése máshova került. Vélhetően levelezése is előbb-utóbb kiadásra kerül. Ha annak idején többet kérdeztünk volna tőle, még több anyagunk lenne. Igen sokat írt. A napi munka (Ózdi Kohászati Művek) és a családi elfoglaltság és kert mellett állandóan az írógépnél ült. Levelezett Molnár Gábor íróval, Pataki Laci bácsival, a békéscsabai rovásszakértővel és még sokan másokkal.

Zoli bácsival szinte apa-fiúi, Ica nénivel anya-fiúi kapcsolatban voltam, így Zoli bácsi – nem csak ezért – ugyanolyan hiteles ember volt számomra, mint édesapám. Éreztük, hogy valóban rovósámán, táltos és „látó” ember, de ezúttal nem mi „tanulmányoztuk” őt, hanem talán ő minket.

Mivel mindig kényes voltam a „tudományosságra”, középiskolás koromban ateista-materialista voltam, de azóta is gyanús szemmel nézem az ezoterikus-okkult-para dolgokat, bár nem vagyok annyira szigorú, mint régen. Géza, Rudi s Harkai barátommal állandó vitáim voltak (Harkai Pista „lehengerelt” – csak a lépcsőházban kezdtem „kétkedni”). Zoli bácsi irányába viszont nem vetődött fel vita, mert sosem állított dolgokat, hanem csak mesélt, azon meg nem lehetett vitatkozni.

Barátaimnak elnéztem, hogy ők tudni vélik, hogy Zoli bácsi az éterből szerzi ismereteit, érintkezve valamelyik sámántársával, akár már régen nem élővel. Ugyanis ha bárhol beleolvastam az arvisurákba, pár sor után lenyűgözött az az érzés, hogy a valóságot olvasom, fél oldal után már benne vagyok a történetek dzsungelében, minden oldalnál elkezdhetek családfákat felállítani, vagy folytatni. El sem tudtam volna képzelni, hogy ezeket visszafelé is meg lehet csinálni, irodalomból, helységnévtárakból, fantáziából. Azt

láttam, hogy minden mondatra rányomja bélyegét Zoli bácsi stílusa, meg hogy őt is érdeklik az őstörténeti témákkal kapcsolatos könyvek, de tudtam, hogy könyvtárakba nem nagyon tudott járni, és ideje nagy részét minimum a Széchenyi Könyvtárban kellett volna töltenie. Zoli bácsi pedig mindent tudott a szuméroktól Mária Teréziáig. Néha ő is idézett egy-egy hozzá került, neki küldött könyvből, mondván, hogy mennyire hasonló az ő közléseihez, aztán kiegészítette. Abból, hogy Fehér Mátyás Jenő, Baráth Tibor, vagy Padányi Viktor (stb.) könyvéből egyezett 2-3 név, nem tudott volna arvisurát írni.

Vannak leveleim olyan személyiségektől, akik az arvisurákat nem tartották hitelesnek, mert találtak benne ellentmondásokat, illetve egyáltalán! Néhány apróságot én is felfedeztem nagy nehezen, de ezeknek nincs semmi jelentősége. Meg kell nézni Harkai Pista Árpád-házi családfáját, amit az arvisurából állított össze! Pl. dr. Karsai Géza krónikakutató egy nekem írt levelében részletesen leírja (küldtem neki arvisura-részletet) a hamisítványok ismertetőjeleit, melyeket mind „felfedez” az arvisurában, azonban, szerintem az előítéletei gátolják a tovább-gondolásban.

Zoli bácsiról ma is az a véleményem, hogy Magyarország első embere volt. Ismerte a történelmet, a vezető és egyszerű embereket és gondolataikat. Mindenkinek a „veséjébe” látott, teljesen természetesen. Reálisan látta és ítélte meg az ország helyzetét is, és az volt a fő célja, hogy a magyarságot megismertesse múltjával, mert csak ez lehet a magyar jövő záloga. Ez a küldetéstudat egyáltalán nem volt részlehlajló, elfogult vagy ellenséges más népekkel szemben. A kommunista ügynökök sem tudtak rajta fogást találni. Mondta is, hogy szeret levelezőlapon írni, hogy megfigyelőinek ne kelljen a borítékok felbontásával bajlódni.

Az arvisura a történések és az életbölcesség könyve. Arról senki nem tehet például, hogy a római katolikus egyháznak sem tetszik. De nem lehet teljes azonosságot vonni a kereszténység és az egyház között. Persze mi is tudjuk, hogy az egyházi emberek többsége nem szemforgató. Az arvisurák szelleme egyeztethető a kereszténységgel, ha a (nagy tehetetlenségi nyomatékkal rendelkező, rugalmatlan) egyházzal nem is. A reakció ugyanaz, mint 1000 évvel ezelőtt. Nálam teljes békében van a kereszténység és arvisura.

Az arvisurák megítélése, megközelítése többféle lehet:

1. Tudományos megközelítés. Elképzelhetetlen, mert az Arvisura nem a tudományosság mai szabályai szerint íródott. Itt sajnos nem számít, hogy tudományosnak tartott munkák lehetnek a tudomány megcsúfolói is, lásd a finnugor nyelvészek magyar őstörténet-írását, vagy akár nyelvészeti munkásságát is, Götz László valóban tudományos szemüvegével nézve. Akinek két kötetes munkája, amit ugyancsak a Püski adott ki, szintén kötelező olvasmány! Megjegyzem, Götz László, akinek szintén „fegyverhordozója” lehettem, mint Paál Zoltánnak, mereven elutasította az arvisurákat. Azt mondta, hadova. Igazi mai tudós volt, részéről ezt meg is értettem. Az arvisura valóban más világ. Lehet, hogy a történettudomány egyszer vizsgálat alá veszi az arvisurákat is, mint ahogy Anonymus krónikáját, amikor majd a tudományosság gőgje

alábbhagy, illetve Paál Zoltán tevékenysége történelmivé válik. Nekünk ezt nem kell megvárni. Végül is az Arvisurát is „tudók” vagy tudósok „írták”, Paál Zoltán sajátos közvetítésével.

2. Az arvisurához nem mint tudományos műhöz kell közeledni, hanem mint egy sajátos, ismeretlen eredetű krónikához, melyben az ősgesta (Gesta Ungarorum) anyagából is lehetnek töredékek, részletek. Nem kell, hogy zavaró tényező legyen az, hogy az anyagot vajon a manysi partizán, Szalaváré Tura hozta-e ládáiban, vagy egyéb módon, vagy Zoli bácsi „vette-e” sámán társai adását az Altájból vagy a múltból, esetleg több tudós dolgozott-e rajta titokban éveken, évtizedeken keresztül, és adták át Paál Zoltánnak. Bármennyire sajátos az anyag, én magam igen fontosnak tartom, és tudományos megérzésem szerint nagyobb részben az egykori valóságot tükrözi. A legjobb magyar őstörténetnek vélem, amit valaha írtak.

3. El lehetne indulni több úton, ha a hitelességet akarnánk bizonyítani. Maga a két kötetes Püske-kiadás is kínálja a lehetőségeket. Részben a Vérrel pecsételve helyszínei, személyei, vagy a legutolsó arvisurák adatai (nem az okkult dolgokra gondolok, Zoli bácsi, mint beszélő csak azt mondta, amit „(le)-adtak” neki). Maguk a történetek is bizonyító erejűek lehetnek, ha új kutatások igazolják. Elgondolkodtató pl. Érdy Miklós új könyvének (A magyarság keleti eredete és hun kapcsolata, 2010, Kairosz) 315-333. oldalain található megállapítás, hogy a Baskíria környéki korai (VI-VIII. sz.) magyar lovas temetkezések kapcsolatban vannak az Irtis folyó környéki Szargatkai és Szidarovkai hun temetőkkel (III. sz.). A 253. arvisurában megtalálhatjuk a magyarázatot (kabarvész, kapcsolódás a manysikhoz, a magyar törzsszövetség kialakulása). Érdekes a szumér királyok életére adott igen magas évszám is. Etana (Kr. e. 2700 körül) pl. 1560 évig élt. Az arvisurában a szumér királyok a régi időkben vagy a holdévek (evések) szerint uralkodtak, vagy szertartásos, esetleg több névnapi évéseiket számolták. „Emese álma” annyival bővebb itt a krónikáknál, hogy aggódtak, hogy magvuk szakad, és az égietől kikönyörögték Álmos fiúk születését, ami után az anya meghalt! A történet régi, totemisztikus hagyományra megy vissza. Az említett Etana király is aggódik, hogy magva szakad, és egy sas viszi fel az égbe az élet fűvéért, amit éber oroszlánok elől (Istár trónja alól) kell ellopnia. Hogy hogyan tett szert Etana a sasra, mint segítőre? Tessék elolvasni a mintegy 50 Fehérlófia-típusú magyar népmesék közül a Lél Györgyöt, a Táltos kecskét, a Fadöntőt vagy a Nap fáját!

4. Nem kell elemeznünk, kutatnunk, gyanakodnunk, hanem olvasni kell az arvisurákat, melyekben önmagukban bennük van minden magyarázat. Ha pl. hiányoljuk az aranylemezeket, gondoljunk arra, hogy meddig juthatott volna el ez a történet, ha valóban megjelent volna benne valahol, valamikor az arany. A rejtélyes életű, Ecuadorban kutató Móricz Jánost is feltehetően azért lötték agyon, mert közel került valamilyen aranykincsekhez.

Paál Zoltán a magyarság életét akarta meghosszabbítani, megerősíteni, igen határozott küldetéstudattal! A futurologusok azt mondják, hogy 200 év múlva születik meg az utolsó

magyar, 400 év múlva az utolsó európai. Kell tehát az Európai Unió, de nem úgy, hogy egyes országok gyarmattá lesznek. Egyenrangú nemzetekből kell állnia, ahol érték minden nemzet nyelve és kultúrája, és magyarságunk nem magánügy. Bővíteni kell az Uniót kelet felé, hogy az egykori Szovjetunió népei is beletartozzanak a velünk rokonságot tartó népekkel együtt. Minden egyes népnek érdekfeszítő a történelme és kultúrája, még a kis rokon manysi népé is, gondoljunk csak Diószegi Vilmos munkásságára! Lehet, hogy éppen ők képezik a hidat a régi nagy kultúrákhoz, a vallások eredetének, szerepük fontosságának megértéséhez.

Az arvisurákban minden őstörténeti elmélet benne van, és világossá válik, hogy sem a finnugristák hovatovább 10 őshazája (mind északon), sem a sok-sok déli őshaza nem vezet eredményre, mert ahogy visszafelé megyünk az időben, nem fogynak, hanem szaporodnak és egymástól távolodnak a gyökerek, ahogy az arvisurák írják. A magyar őstörténet kutatáshoz egy tudós számára az Arvisuránál nincs jobb munkahipotézis!

Elhangzott Halmy György filmbemutatóján (Ősök ösvényén) a Tabán moziban, 2011. október 12-én szerda este, és 2013. február 2-án a III. kerületi Attila Hotelben (Attila u. 20.), Paál Zoltán születésének 100. évfordulója alkalmából rendezett emlékülésen.

Szili István

Tel.: +36 30/921 33 88
06 28/440 57
06 1 201 01 29